

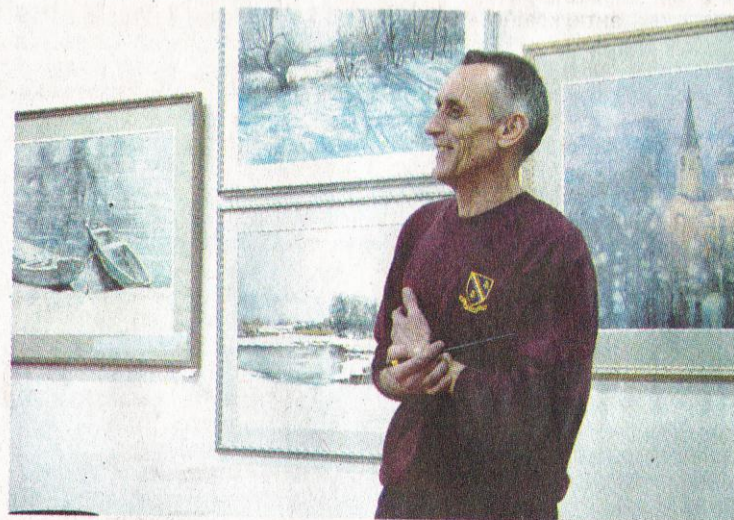
АЛЕГОРІЯ ВЕСНИ ОЛЕКСАНДРА БОБРИШЕВА

Одеса-Іллічівськ-Київ-Одеса-Рівне – географія арт-проекту художника Олександра Бобришева і Рівненської організації Національної спілки художників України справді академічна. Зала спілки ледь вмістила чи не півсотні великих акварелей, створених до цієї серії виставок. Яскраве світло, море друзів, колеґ і шанувальників – гостинний художник скромно запросив усіх “на млинці”. У Бобришева завжди традиційно тісно: кожна його презентація – подія у світі мистецтва.

Феофан Бобрик, голова рівненських спілчан, вітаючи майстра, відверто закликав “терміново купувати Бобришева”:
- Ці картини вже знають і впізнають в Україні й у світі. Тож дуже скоро поповнити свою колекцію його роботами зможуть дозволити собі лише дуже заможні! – Феофан Михайлович таки ж зірвав оплески, та ще й які! Бачили б ви ці обличчя: на фоні захоплених усмішок – величезні очі щирого “прозріння”...

Невгамовна Тамара Лазарчук встигла підготувати аж два подарунки художникові. Набір листівок із репродукціями акварельних робіт Олександра Бобришева визнали напрочуд вдалим: рідко щастить відтворити засобами поліграфії не тільки часто чверть- і навіть ледве-ледве-тони аквареліста. Хоч, зрозуміло, це вже не акварель – офсет. Наступний подарунок – теж «практично репродукція». Не знаю, як уже пані Тамарі вдалося вмовити відому, але дуже скромну щодо виступів із гітарою “на велику публіку” композитора й барда Тетяну Леус. Вона створила й презентувала музичну версію однієї з недавніх експозицій художника – “Зачарований ліс” -

пісню на вірші Марії Яковчук. Нагородою був успіх. І не “в тіні” майстра: краса не може конкурувати з іншою красою, навпаки - музичний шедевр додав колориту арт-проекту.

- Якщо ви побачили “легкість” акварелі, будьте певними: за нею тяжка й тривала праця, - зізнався Олександр Бобришев, коли гості, обмінюючись враженнями, розійшлися галереєю. – Щоб написати роботу, налаштуєшся заздалегідь. Найголовніше – відчуття сюжет, колорит, композицію, осягнути картину повністю й лише тоді починати. Так само, як оперні співаки перед концертом “настроюють” голос, години півтори “розспіваєш” пензлями на листі, щоб рука й

очі відчули сюжет, лише тоді папір і акварель повинні злитися й з’єднатися... Працюєш по п’ятнадцять годин без жодної перерви, не те що без обіду, навіть без ковтка води: а раптом це відчуття піде, й тоді задум не втілиться вже ніколи...

...Вдивляюся в роботи майстра... В Олександра Бобришева унікальна техніка: навіть, якщо розглядати роботу майже впритул, його акварелі не починають видаватися набором розпливчастих плям. Вони – філігранні, цільні й не перестають “світитися”, під яким би кутом, з якої б відстані й при якому б освітленні ви б на них не дивилися. Дивовижні твори!

Сергій ШІСАПЕНКО